

Uffe Torm taler ved jubilæumsstævnet med sin farfars buste på talerstolen.

Frederik Torm med skrammer

Busten af professor Frederik Torm, formand for Israelsmissionen i perioden 1921-1949, befinder sig til daglig i generalsekretær Bodil F. Skjøtts kontor, hvor "han" holder øje med hende. Ved jubilæumsfesten var "han" bragt op i festsalen og placeret ved talerstolen. Han og hans søn, Axel Torm, som efterfulgte ham som formand til 1975, blev omtalt adskillige gange under jubilæumsfesten.

Formiddagens program begyndte med afsyngelse af lejlighedssangen "Halvhundred Aar" – sunget ved 50-års jubilæet for Københavns Kredsforbund i 1935. Den går på melodien "Nu rinder solen op" og er skrevet af Inge Hofman-Bang, der som frivillig medarbejder og redaktør

var med i arbejdet i et par generationer. Andre af hendes sange blev også sunget ved festen.

Når temaet nu var "Mens vi endnu husker" var det ikke vanskeligt at synge den 75-årige lejlighedssang, hvis første vers lyder:

*Vi fejrer Højtid nu og vil da drage
det Dække bort, der skjuler Fortids
Dage,
vil kalde frem i Lys, hvad Minder
gemmer.
men som – en daglig Dag
i Stræben, Kamp og Jag –
saa let vi glemmer.*

Busten af professor Torm har gennem tiderne fået nogle skrammer. Kai Kjær-Hansen fortalte, at man havde overvejet at få busten restaureret, men opgivet denne tanke, for – som han sagde – professor Torm fik sine skrammer i livet og påførte

også undertiden andre nogle skrammer. Noget tilsvarende gælder os andre. "Også nogle af os, der er til stede her i salen har i årenes løb påført hinanden skrammer. Engang troede man måske, at Gud velsigner på grund af os. Jo ældre man bliver, erfarer man, at Gud velsigner på trods af os og de skrammer, vi giver hinanden. Man er et 'u-menneske', dersom man ikke er rede til at tilgive andre. Man er et 'over-menneske', dersom man tror, at man ikke selv har påført andre skrammer og ikke har brug for tilgivelse."

Og herefter gik det slag i slag, hvor ti personer kort fortalte om minder fra deres eget engagement i Israelsmissionen i perioden fra ca. 1950 til omkring år 2000. Alt sammen i små glimt.

Formiddagens ti talere

Uffe Torm – om barndomshjemmet og personer, der kom dér i 1950'erne.

Hakon Bojsen – om arbejdet på Den skotske Skole i Jaffo 1962-1965.

Birthe Bojsen – om samværet med Karen og Eli Bøgh i Tel Aviv 1962-1965.

Birgit Lindgreen – om ungdomsarbejde ca. 1970 og missionær Nathanael Hirsch.

Svend Erik Larsen – om debatter i landsstyret om mission og dialog 1973-1984.

Vilhelm Væge – om den økonomiske krise ved 100-års jubilæet i 1985 og den internationale kamp for at fastholde Israelsmission.

Peter Schmidt – om arbejdet som landssekretær 1991-1995 og Israelsmissionens torarulle.

Benny Birk Mortensen – om mødet med DIM i 1976 og udfordrende forhold i landsstyret 1986-1994.

Birgit Lindgreen i samtale med Kai Kjær-Hansen

Hanne Refslund – om Ebenezer-hjemmet og dets beboere 1987-1991 som sygeplejerske.

Henrik Engelbrekt Refshauge – om tiden som den første ungdomssekretær 1999-2003.

Ville Scheradsky få opholdstilladelse i dag?

Uffe Torm, søn af Israelsmissionens mangeårige formand Axel Torm fortalte om formiddagen om sit barndomshjem og dem, der kom der. I et følgende nummer af avisen bringes hele indlægget. Om Abraham Scheradsky sagde han:

"Blandt de mennesker, der ofte kom i barndomshjemmet med tilknytning til Israelsmissionen, husker jeg især den legendariske jødekristne missionær Abraham Scheradsky. Det gør vel alle, der blot mødte han en enkelt gang. Han lærte heldigvis aldrig at tale rigtig dansk (og havde derfor næppe fået opholdstilladelse i Danmark i dag!). Men med hans gebroknede, charmerende danske gik han lige ind i både kristnes og jøders og ældre, unges og børns hjerter. En sand missionær i ordets bedste betydning."

Lørdag eftermiddag og aften

Bidrag af tidligere udsendinge

I 1924 flyttede Israelsmissionen til nye lokaler i Toldbodgade 5 i København. Læsesalen var reetableret i salen, og Hans-Ole Bækgaard bød indefor og fortalte om dens indretning, og hvad man tilbød af læsestof for jøder. Ikke kun bibler, men også jødiske tidsskrifter og bl.a. H.C. Andersen på jiddisch.

Jan Mortensen

tog os om aftenen med til menigheden i Jaffo og fortalte om messianske jøder, som havde gjort indtryk på ham, mens Vicka og han var præstepar i Immanuelkirken. Vi hørte ikke blot om deres kampe som Jesus-troende jøder i Israel, men også om deres frimodighed og vidnesbyrd, som tjener til eksempel for os.

Klezmer-musikanterne Orla F. Møller og Martin Lysholm Hornstrup.

En god ven fra Norge

Generalsekretær i Den Norske Israelsmission, Rolf Gunnar Heitmann fortalte om aftenen ikke blot om fortidens Israelsmission i Østeuropa, men også om den nutidige, som hans selskab er involveret i.

Den Norske Israelsmission kan føre sin historie tilbage til 1844 – altså over 40 år tidligere end den danske. Samarbejdet mellem de to selskaber har altid været nært – og er det stadig.

Jesus – vejen til Gud for jøder og ikke-jøder

Det er et privilegium at få lov til at være med ved Israelsmissionens 125-års jubilæum og holde fest under temaet "Den kære og svære Israelsmission". Den Danske Israelsmission, som blev stiftet i 1885, var kun ét ud af mange jødemissions-selskaber, som så dagens lys i det 19. århundrede.

Flere Flere af disse eksisterer – Gud ske lov! – stadig væk og har trods beskyldninger om antijudaisme og/eller antisemitisme bevaret deres identitet og deler fortsat evangeliet med det jødiske folk. Men en del af disse selskaber fra det 19. århundrede – også nogle af dem, som Den Danske Israelsmission samarbejdede med – er ophørt med at eksistere eller forkaster nu mission til det jødiske folk.

Vi er ikke ophørt med at eksistere. Vi forkaster ikke mission til det jødiske folk. Gjørde vi det, kunne vi lige så godt forkaste vores egen tro. Vores tro er intet værd, dersom Jesus ikke har betydning for det jødiske folk. Troens betydning for os er afhængig af betydningen for det jødiske folk.

Mange veje til Gud?

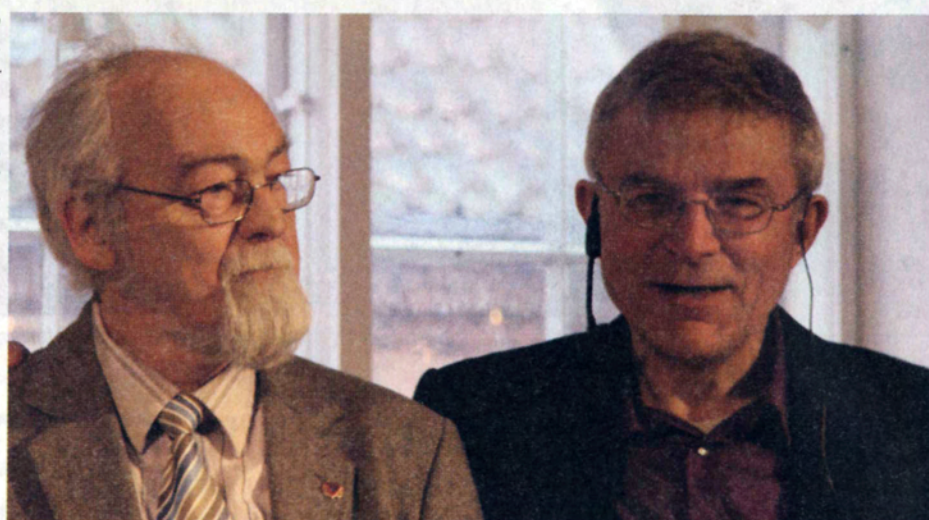
Den senere tids diskussion i Kristeligt Dagblad om, hvorvidt der er mange veje til Gud, kræver også Israelsmissionens svar.

Pastor Kristine Stricker Hestbech skriver på kristendom.dk: "Hos os har Gud vist sig i Jesus Kristus, som måske kun er en ud af mange veje til Gud" (jf. Kristeligt Dagblad 5. marts 2010). Udsagnet er teologisk set ikke særlig oplysende, tværtimod misvisende. Den afgørende præmis, nemlig at vi som kristne tror på, at Abrahams, Isaks og Jakobs Gud har åbenbaret sig i Jesus af Nazaret, er fjernet.

Åbenbaringens "hvor" var i jødernes land. Åbenbaringens "fra hvem" var jødernes Gud. Åbenbaringens første "til hvem" var jøderne. Og åbenbaringens hovedperson var jøden Jesus.

Før der teologisk meningsfuldt kan tales om, at Gud har vist sig i Jesus Kristus "hos os", må der tales om, hvordan han åbenbarede sig for og i det jødiske folk. Den store glæde, som englene sang om julenat, og som skulle være for hele "folket", er i første omgang for det jødiske folk. Men da messiasstiden i og med Jesus er oprundet for det jødiske folk, indebærer det også

Kai Kjær-Hansen (th.) takkede tidligere generalsekretær for Israelsmissionen, Svend Erik Larsen (tv.), fordi han havde fået ham med i Israelsmissionen i 1976.

en glædelig nyhed fra samme Gud til folkeslagene.

Jesus – en jødisk bagatel?

Når døren lukkes op for, at andre religioner kan føre til Gud, har man gjort Jesus til en bagatel. Først gjorde man det i den jødisk-kristne dialog i det 20. århundrede med talen om, at der skulle eksistere to pagter: Guds pagt med jøder via Sinaj og én for ikke-jøder via Golgata. Senere kom muslimer med. Men hvorfor slutte med tre pagter? Det har man da heller ikke gjort. Når Jesus gøres til en bagatel, er der ingen ende på antallet af pagter mellem Gud og mennesker. Den

aktuelle debat viser dette. Nu indbydes vi til at se evangeliet i en gudgiven pluralitet. Når alt kommer til alt, er det jo kun ham dér Jesus, der skiller os!

Men enten er Jesus ingenting for alle, eller også er han alt for alle. For alt det, som Jesus ifølge Det Nye Testamente betyder for ikke-jøder, altså os, er udledt af det, han betyder for jøder.

Siger man ja til, at andre religioner kan føre til Gud, er den logiske følge, at de danske missionselskaber ophører med at drive mission – også og ikke mindst Israelsmissionen. Og dersom man skal være konsekvent: egentlig gjorde Ansgar

og de andre os en bjørnetjeneste her i Danmark. For Odin og Thor må jo også føre til Gud efter denne tankegang.

Vel gjorde de ej!

Jesus er – fortsat – vejen, sandheden og livet, for jøder og ikke-jøder.

Netop derfor var der også danske missionærer, som fx udførte en gerning blandt jøder i Polen i første halvdel af det 20. århundrede. Jeg bruger arbejdet i Lwów som et eksempel på den kære og svære Israelsmission – i fortid. Den forbliver os kær og svær i vor egen tid.

Læs hele indlægget på israel.dk

Den kære og svære Israelsmission i Lwów

Fra 1905 havde Israelsmissionen udsendinge i forskellige byer i Galicien i den østlige del af Polen. I 1923 kom frk. Hansine Marcher til Lwów. Ja, navnet er svært at udtale, og når der fortælles herom i Israelsmissionens blad, siges det, at navnet "udtales, som når børnene efterligner en hunds gøen: vov-vov"! På tysk hed byen Lemberg; den var Galiciens vigtigste by, hvor en tredjedel af de ca. 300.000 indbyggere var jøder.

Hansine Marcher indledte sit virke i skyggen af pogromer mod jøderne i forbindelse med polakernes tilbageerobring af Lwów efter det østrig-ungarske monarkis sammenbrud. I november 1918 plyndrede og nedbrændte berusede soldater huse og synagoger, og et sted mellem 1000 og 2000 jøder blev myrdet. Når der fortælles herom i Israelsmissionens blad, siges det: "Vi forstår, at også denne vanære over Jesu navn har ladet byen med sprængstof."

I mellemkrigsårene kommer en stærk antisemitisme til udtryk. Henry Rasmussen betegner ligefrem den tyske præst ved den evangeliske kirke i Lwów som "antisemit".

At der også var modstand fra jødisk side mod missionen, skal ikke forties. Men at den "kære" Israelsmission var "svær" – i Lwów og mange andre steder – skyldtes først og fremmest den kirkelige antisemitisme.

Kaldet til Lwów i 1923

Kaldet til Lwów kom fra en lille gruppe jøder, der havde været under indflydelse af den kendte Jesus-troende jøde Chaim Jedidiah Pollak, også kaldet Lucky, som elskede sit folk, men foragtede jødemission og mente, at kristne missionærer gjorde bedst i at få andre kristne gjort til bedre kristne, skabe levende kristne menigheder, som så ville tiltrække jøder. Med andre ord: drive mission på en indirekte måde.

Dette missionssyn havde frk. Marcher ikke, og i breve vender

hun sig skarpt imod denne opfattelse. Åbent vedgik hun, at hun var jødemissionær, søgte kontakt med jøder, uddelte traktater og læste Det Nye Testamente med interesserede jøder. Hun virkede i Lwów indtil 1932, i perioder bistået af andre kvindelige danske missionærer. I perioden 1932-1935 arbejdede pastor Ejner Hoff og hustru i Lwów, og nogle af Israelsmissionens mandlige medarbejdere i Danmark vikarierede ind imellem og forrettede dåb.

Det gjorde bl.a. Henry Rasmussen i slutningen af 1934. Han udtrykker beundring og respekt for det arbejde, som tidligere er blevet udført og siger: "Meget, ja meget ofte gik mine tanker til de kvinder, der har stået alene i årevis her, og jeg undrede mig over, at de havde kunnet."

Rasmussen oplyser, at menigheden i 1934 består af 10 voksne og tre børn og tilføjer: "men uden at forklejne de 9 må man have lov at sige, at der er en enkelt af dem, nemlig Hr. Weber, som betyder mest. Hans hjerte

Frk. Hansine Marcher

det arbejde, som igennem tro tjenere fra Danmark ved Guds nåde er blevet udført her i Lwów, forlanger en fortsættelse. Derfor beder vi til Herren, at I [...] måtte finde en tjener og sende til os."

Denne "tjener" fandt man i Henry Rasmussen, som sammen med sin familie ankom til Lwów i 1936. Hans gerning skal ikke beskrives her. I 1939 kom familien på sommerferieophold i Danmark med retur-billetter i lommen til den 14. september. Herom skriver han senere: "1. september brød krigen ud. Vi kunne ikke vende tilbage og, da krigen hørte op, var der ingen at vende tilbage til." Og han stiller spørgsmålet: "Bevaredes de døbt i troen under alle deres lidelser? Var der nogle af de jøder, der har lyttet ved andagter og gudstjenester, hos hvem et ord faldt i den gode jord?"

Historien om Israel Weber, Rasmussens medarbejder i Lwów, kaster lys over dette spørgsmål.

brænder af kærlighed til Kristus og alle, der tilbyder ham..." (se mere om Weber på s. 5).

Så kom Anden Verdenskrig, hvor ikke blot den lille menighed i Lwów gik under, men hvor alle jøder i Lwów blev udryddet.

Et fornyet kald i 1935

Til Israelsmissionens 50-års jubilæum i 1935 sendte menigheden i Lwów en hilsen, hvor der udtrykkes glæde over, "at vi gennem tro tjenere fra Danmark lærte at kende Herren".

Hilsenen afsluttes med et kald: "Kom over – og hjælp os. Thi

Israel Weber

– Lwów – Lodz – Auschwitz og Haifa

Israel Weber, som var født i 1895, kom i kontakt med evangeliet gennem Den Danske Israelsmissions udsending i Lwów, frk. Hansine Marcher. De læste i en længere periode Det Nye Testamente sammen, og efter mange overvejelser blev han døbt påskedag 1933 af den danske præst Ejner Hoff. Senere samme år blev hans kone Regina også døbt.

Israel Weber bliver herefter en af de ledende skikkelser i den lille menighed i Lwów, hvor han holdt møder og udgav hefter om sin nye tro. Men hans liv var ikke let. Han var uddannet inden for "konditori og konfiture" og havde i en del år været formand med mange arbejdere under sig på en stor fabrik. Den stilling mistede han på grund af sin tro.

I 1936 åbnede han egen forretning. Men "det blev en kamp mod det umulige", som det lyder i et kredsbrev fra 1936. "Jøderne ville ikke købe hos ham, fordi

Torm fra begyndelsen af februar 1947 fortæller han, at hans kone Regina under store lidelser døde i koncentrationslejren Stutthof, og at han er den eneste af sin familie, der er i live. Efter tyskernes overtagelse af Lemberg var de blevet forflyttet til ghettoen Litzmannstadt eller Lodz-ghettoen, efter ghettoen i Warschawa den største ghetto. I 1941 fandtes der i ghettoen 300 jødekristerne, som forsøgte at trøste og opmuntre hinanden og havde gudstjenestefællesskab med hinanden. Senere blev alle overført til forskellige koncentrationslejre – Israel Weber til Auschwitz. Han overlevede rædslerne med livet i behold, men mærket for livet, bl.a. var hans to storetæer blevet amputeret efter forfrysninger under arbejdet i kulgruben i Auschwitz.

Israel Weber i staten Israel

Senere i 1947 lykkes det Israel Weber at komme til Israel som immigrant. Han får kontakt med

til Weber. En række af Webers julekort og breve er bevaret i Israelsmissionens arkiv.

Mødet mellem Israel Weber og Axel Torm

På sin (eneste) rejse til Israel møder daværende formand, Axel Torm, i 1951 Israel Weber. Han er nu blevet gift med Ida, arbejder på en chokoladefabrik i Haifa og "er lykkelig ved at være i Israel", skriver Torm, som fortsætter med disse tankevækkende iagttagelser:

"Han har en tid været ansat som medhjælper i et missionsarbejde, men er nu glad for sit nye arbejde. Skal vi som kristne vinde tillid herved, sagde han, må vi fortjene vort ophold med vort arbejde. Og heri har han nok ret. Vi var enige om, at en virkelig kirke af kristne jøder i Israel ikke kan skabes ad kunstig vej. Den må blive til ved Helligåndens kraft. Vi var enige om, at den slet ikke behøvede at få et luthersk eller reformert eller noget andet præg. Den skal måske selv kæmpe sig frem til sin egen bekendelse, når blot denne

bliver grundkristelig. Det gælder om, at den kan komme til at stå i et virkeligt og levende forhold til Jesus Kristus som Messias og Guds søn og i et sandt broderskab til hele Jesu Kristi kirke, så den enhed, Paulus i Ef. 2 forkynnder, fuldt ud kan blive virkelighed. Og det gælder om, at den undgår al fare for judaisme, som Paulus kæmper så stærkt imod. Alle de problemer, der hermed melder sig, kan jeg imidlertid ikke komme ind på her."

Israel Weber

liken Mandelbaum pinse 1936. En time fik vi sammen, en time, som vi tilbragte med at græde og le og spørge og spøge og fortælle og mindes, men alt dette skal nu ikke i bladet. Det er vores.

Opbrudstimen kom. Det var svært. Det var meget svært. Sværere end De kan forestille Dem."

Israel Weber fortsatte med at sende breve og julekort til Israelsmissionen og dens medarbej-

dere. Sidste brev fra Weber, som jeg indtil nu har fundet i arkivet, er dateret 30. april 1957. Her vedlægger han en skrivelse om forholdet mellem den jødiske og kristne påske.

Hvornår Israel Weber døde i Israel, ved jeg (endnu) ikke. Men at han også har en plads i den messiansk-jødiske historie i Israel, er der ingen tvivl om. Som jeg læser ham, bevarer han taknemlighed over, hvad han har fået gennem "hedningers" virksomhed, har ikke behov for at distancere sig fra kristen mission, som nogle messianske jøder i Israel gjorde på det tidspunkt, og udtrykker troens fællesskab i Jesus Messias med ikke-jøder – blandt disse sine danske venner.

Regina og Israel Weber i 1930'erne.

han var en kristen, og de kristne heller ikke, fordi han var jøde og ikke katolik som de."

Og selv om han var døbt, gjorde en kristen dåbsattest ingen forskel, da nazisterne gjorde deres indtog i Lwów.

Israel Weber under Anden Verdenskrig

Lembergs jøder blev udryddet under Anden Verdenskrig. Russerne havde byen i perioden 1939 til 1941. Så kom tyskerne i foråret 1941 og havde byen til krigens slutning, hvorefter den kom på russernes hænder igen. Da det skete, havde tyskerne rensat byen for jøder.

I september 1945 giver Weber livstegn fra sig, og kontakten til Israelsmissionen genoptages. I et brev til professor Frederik

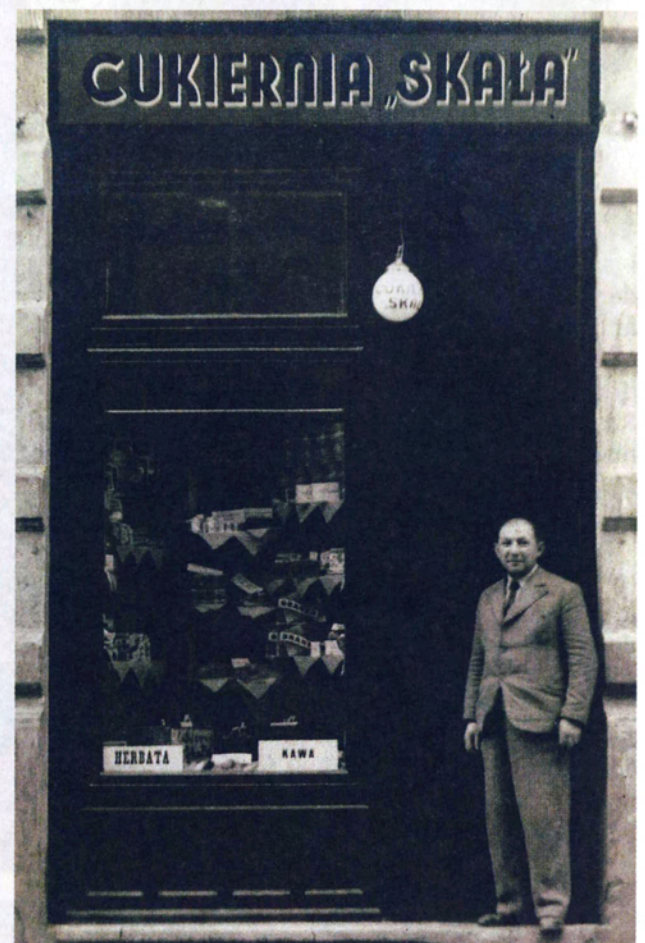
den britiske mission i Haifa, og professor Torm sender i september samme år en anbefalingsskrivelse til denne mission. Missionen i Haifa kvitterer ved at fortælle, at Weber i en kort tid har haft vanskeligheder, men at han nu har en god stilling på en chokoladefabrik i Haifa; de forudser, at når omgivelserne finder ud af, at han er "kristen" vil han ikke få det let.

I Haifa etablerer Weber en jiddisch-talende menighed, og i 1950 er han med i en arbejdsgruppe, som forsøger at danne en messiansk union i Israel. Forbindelsen til Danmark plejes, og han sender bl.a. den påtænkte unions tretten trosartikler på hebraisk til Israelsmissionen. Fra Danmark sendes med jævne mellemrum nødhjælpspakker

Mødet mellem Israel Weber og Lis og Henry Rasmussen

På deres rejse til Israel i 1955 møder Lis og Henry Rasmussen også Israel Weber. Det bliver til et hjerteligt og gribende gensyn ved Genesaret Sø. Det er nu omkring 17 år siden, de sidst så hinanden i Lwów.

Sidste aften før tilbagereisen til Danmark befinder Lis og Henry Rasmussen sig hos den norske missionspræst Magne Solheim i Haifa. Han indbyder til foredrag om missionsarbejdet. Det takker de venligst nej til. I stedet samles de med venner fra Lwów-tiden, som var kommet til Israel. Henry Rasmussen fortæller:

Israel Weber foran sin butik i Lwów. Det "blev en kamp mod det umulige", og han måtte snart efter opgive butikken.

Den unge Axel Torm (forrest tv.) på besøg hos menigheden i Lwów i begyndelsen af 1930'erne.

Samarbejde og fremtid

Brødreminighedens korsal i Christiansfeld var flydt med forventningsfulde deltagere ved Israelsmissionens jubilæumsfest

Israelsmissionens arbejde i Danmark i 2009 har i store træk fulgt de linjer, der er lagt i de foregående år. Højdepunkterne var de to ordinations- og udsendelsesgudstjenester for familierne Rasmussen og Nielsen, der nu gør tjeneste i Jaffo og Jerusalem, hvilket er dækket i Israelsmissionens avis.

Men 2009 blev også året, hvor Mission Afrika meddelte, at de havde besluttet at flytte til Århus, og opsagde samarbejdsaftalen med de øvrige tre missionselskaber i Ydre Missions Hus i Christiansfeld med virkning fra 31. december 2010. Dette giver nye udfordringer og kræver en forklaring og et par kommentarer.

Samarbejde og fremtid

Siden sommeren 1974 har Brødreminighedens Danske Mission (BDM), Sudanmissionen (nu Mission Afrika, MA), Dansk Ethioper Mission (DEM) og Den Danske Israelsmission (DIM) levet under samme tag i Søstrehuset i Christiansfeld. (I en lang periode havde også Det Danske Missionsselskab/Danmission lokaler her).

På forskellig måde forsøgte man at inspirere hinanden og havde en maskinpark i fællesskab, men kørte ellers stort set sit eget løb. Fra den 1. april 1999 indgik Israelsmissionen en aftale med Sudanmissionen om at udføre vort regnskab. Herom sagde jeg i min årsberetning for 1999: "Det betyder selvfølgelig ikke at vi nu er blevet en underafdeling af Sudanmissionen. Vi betaler for det arbejde, de udfører, og sparer et betragteligt beløb på administrationen. Så må vi se, hvordan det går, og om andre missionselskaber vil være med til at tænke nyt, når det gælder om at samarbejde på et sådant felt."

Og det ville de. I 2003 oprettede de fire selskabet "Fælleskontoret", hvor en række fælles opgaver af praktisk art blev løst sammen. I 2006 blev der på initiativ af generalsekretærene for de fire selskaber (Jørgen Bøytler, Jens Møller, Sune Skarsholm og Heinrich Pedersen) sat gang i en proces, i hvilken også selskabernes bestyrelse deltog om et udvidet samarbejde de fire selskaber imellem. Det førte i 2007 til at generalsekretærene (nu Jørgen Bøytler, Jens Møller, Sune Skarsholm og Bodil F. Skjøtt) kom med et oplæg om at slå de

fire selskaber sammen i ét stort missionsselskab. Dette oplæg var præget af visionen om, at vi i fællesskab kunne nå længere ud sammen, og var blevet til efter at medarbejderne i YMH i arbejdsgrupper inden for deres fagområde havde skitseret hvilke opgaver, der kunne løses i fællesskab. Ingen af de fire selskabers bestyrelse ønskede dog en så vidtgående ændring, og medarbejderne blev i stedet bedt om at pege på muligheder for udvidet samarbejde inden for de nuværende strukturelle rammer. Bortset fra en udvidet bestyrelse for Ydre Missions Hus skete ingen betydelige ændringer i samarbejdet. Med hensyn til det manglende resultat har alle fire selskaber og deres bestyrelser deres del og ansvar. Når generalsekretærene fortsatte med at fremkomme med konkrete forslag for udvidelse af samarbejdet, var det snart det ene, snart det andet selskab som havde betænkeligheder, om end ingen benægtede nødvendigheden af samarbejde.

Opbrud fra Ydre Missions Hus

I begyndelsen af oktober 2009 meddelte Mission Afrika uden forudgående varsel og drøftelse med de tre andre selskaber, at de opsagde samarbejdet i Christiansfeld per 31. december 2010 og ville flytte deres sekretariat til Århus. Dette blev i en pressemeddelelse beklaget af de andre tre selskaber. Opsigelsen var ledsaget af en invitation til at flytte med. Måden, sagen var blevet

behandlet på, gjorde det imidlertid vanskeligt at sige ja hertil.

Hermed var en ny situation opstået, idet Mission Afrikas flytning fra Christiansfeld ikke blot indebar, at fire selskaber blev reduceret til tre, men samarbejdet blev reelt halveret, da det var det største selskab, som forlod samarbejdet, et selskab på nogenlunde samme størrelse som de øvrige tre selskaber tilsammen. I december, januar og februar 2010

har de tre selskaber forhandlet med hinanden. Igen er spørgsmålet om fusion blevet drøftet, uden at man er nået til enighed herom. Spørgsmålet om lokaliteten for et fremtidigt samarbejde skiller også. Denne proces har ikke været forgæves, idet den har været med til at synliggøre problemerne i en udbygning af vores nuværende samarbejde. I processen er der sat ord på de værdier, som selskaberne hver for sig ikke ønsker at give afkald på, men som også gør det vanskeligere at komme videre i et mere udstrakt samarbejde.

Under indtryk af, at man befandt sig i et dødvande, drøftede Israelsmissionens landsstyre situationen ved sit møde den 5. februar. Formanden og generalsekretæren oplyste, at de havde haft nogle uforpligtende samtaler med ledende personer på Menighedsfakultetet, som gerne så, at ydremissionselskaberne flyttede ind på deres matrikel i Århus, tæt ved Universitetet. Under indtryk heraf udtalte landsstyret, at dette lød interessant – og under alle

omstændigheder ville man arbejde på at flytte til Århus.

Denne hensigtserklæring blev meddelt de øvrige to selskaber ved et fælles møde den 10. februar. Dateret den 17. februar modtog de tre selskaber et brev fra Menighedsfakultetet med indbydelse til at overveje et netværkssamarbejde med MF, nu hvor de tilbageblevne tre selskaber skal overveje deres fremtid. Denne invitationen var i første omgang rettet til de tre selskaber, som MF vidste var i den situation, at man skulle lave nye dispositioner.

Et tættere og mere struktureret samarbejde med MF rummer helt nye muligheder for synergi mellem mission og teologi. Det er vigtigt ikke mindst i den tid, vi befinder os i. Det rummer mulighed for et samspil mellem kirke/menighed og mission, som også missionselskaber har brug for. Vi kommer tættere på den del af vores unge, som holder til i Århus, hvilket klart er den største gruppe, selv om Danmark er mere end Århus, også når det gælder unge. MF's beliggenhed tæt ved universitetet giver også mulighed for kontakt til dem på universitetet, som arbejder med mission.

Et eventuelt fremtidigt samarbejde med MF medfører ikke strukturelle ændringer for Israelsmissionen eller andre selskaber, hvorfor spørgsmålet om fusion og/eller konsortium derfor ikke er en del af billedet. MF vil i givet fald beholde sin identitet og de enkelte missionselskaber deres. Der bliver først og fremmest tale om ad hoc udvalg, netværksgrupper og dynamisk samarbejde omkring konkrete projekter.

BDM har meddelt, at de under alle omstændigheder forbliver i Christiansfeld. DEM tager på deres bestyrelsesmøde i april stilling til, hvor deres kommende sekretariat skal placeres, men har også tilkendegivet, at de ønsker at flytte fra Christiansfeld.

Om et fremtidigt netværkssamarbejde på MF's matrikel bliver til noget, kan kun fremtiden vise. Jeg har fundet det rigtigst at tale åbent om dette i denne beretning.

Som enhver kan forstå, er udfordringerne mange for bestyrelserne for de tre selskaber. Vi beder vore venner om forbøn, så vi kan tage de rette beslutninger. Israelsmissionen har til hensigt at fortsætte samarbejdet, hvor dette er muligt, både med tidligere partnere og eventuelt nye.

Alt er rede til fest.